

[Undervisningsministeren.]

paa Møderne og i Pressen Raabet: Skær ned, spar o. s. v., men saa kommer der meget ofte en lille Tilføjelse: dog ikke paa det særlige Omraade, hvor jeg har en Særinterese.

Her ønskede altsaa det ærede Medlem Budgettet sat op med 20 000 Kr. Jeg kan sige derom, at vi simpelt hen har fulgt en generel Regel, som i det hele og store er fulgt paa alle Budgetter med Hensyn til saadanne Understøttelser. I nogle Tilfælde er man for Resten gaaet videre med saadanne Nedsættelser. Jeg erkender, at det har ikke været med saa helt glade Følelser, jeg er gaaet med til denne, men den er, som sagt, et Led i de generelle Nedskæringer paa dette Omraade, endda ikke af de største.

Der er en anden Bemærkning i det ærede Medlems Tale, som jeg vil fremhæve, fordi den er sjælden fra den Side. Det ærede Medlem dadlede ogsaa eller omtalte i alt Fald med en vis Kritik Tilskuddet til private Eksamensskoler. Det er noget, man sjældent hører fra den Side. Det Tilskud kunde han have ønsket nedsat stærkere. Han erkender jo og maa erkende, at det er et Tilskud, der simpelt hen følger af bestaaende Love, man han antydede ogsaa, at Lovene kunde ændres, og det kan de selvfølgelig; men jeg lagde Mærke dertil, for gennem mange Aar har det næsten været et af Venstres Hjertebørn at faa Statstilskuddet til de private Skoler gjort saa stort som muligt.

Nu lyder det altsaa for første Gang, jeg overhovedet har iagttaget det, som en Signalændring paa dette Omraade. Men jeg gør opmærksom paa, at endnu saa sent som under min højtærede Forgænger i 1928 blev Loven om Statstilskud til Realskolerne gennemført. Den er altsaa ganske frisk, den gældende Lov, og Væksten i Statstilskuddet til Eksamensskolerne er simpelt hen en Følge af de bestaaende Love, ogsaa af den sidste, hvis Gennemførelse Venstre gik i Spidsen for.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen kom noget nærmere ind paa Seminariernes Forhold og søgte at bevise, at de Beregninger, jeg i Januar 1930 tilstillede det nedsatte Udvalg om den nye Seminarieordning, havde vist sig ikke at holde Stik. Jeg maa tage til Gennæle derimod. Jeg har allerede i Fjor under Behandlingen af Lovforslaget om Statsseminariernes Koncentration i og for sig udtalt tilstrækkeligt derom, men skal her ganske kort sige følgende:

Det Udgiftsbeløb, som jeg i Januar 1930 meddelte det nedsatte Seminarieudvalg paa Grundlag af Seminarieforstandernes Ind-

beretninger og Overslag i Forbindelse med, hvad en stedlig bygningskyndig havde ment, nemlig godt 350 000 Kr., det er netop, hvad der foreslaas som sidste Del af en 2-aarig Bevilling. Første Del blev bevilget i Fjor. Anden Del, der til Forudsætning har første Del af Bevillingen, kommer i Aar, altsaa netop dette Beløb. Altsaa følger mit Finanslovforslag nøjagtig min Redegørelse, min Indstilling, mit Overslag til Folketingets Seminarieudvalg i Samlingen 1929—30, nøjagtigt.

Ja, men siger det ærede Medlem, der staar den lille Anmærkning, og jeg har jo ogsaa udtalt, at der kan følge mere efter. Men det hænger sammen med noget andet, og det gjorde jeg nøje Rede for i sidste Rigsdagssamling. Det hænger sammen med, at vore Statsseminarier har været forsømt gennem en Aarrække. Ved Seminarieforeningens Møde her i København i Mandags udtalte en Seminarieforstander, Georg Christensen fra Haderslev, at vore Statsseminarier i de sidste 50 Aar er blevet himmelraabende forsømt og uretfærdigt behandlet. Det var et meget stærkt Udtryk, maaske for stærkt. (*Moltesen:* Det var meget stærkt). Ja, det var meget stærkt, men jeg anfører det som et Vidnesbyrd fra den Side, og da vi gennem et nedsat Udvalg, efter at Seminarieloven var vedtaget, gav os til at undersøge alle disse Forhold, viste det sig, at skulde der raades Bod paa den mangeaarige Forsømmelse af Seminarierne, og skulde de bringes i tidssvarende Stand, vilde det kræve noget mere. Men det hænger ikke sammen med den nye Seminarieordning, for den kræver 350 000 Kr., ikke mere, men det hænger sammen med den Forsømmelse, disse Seminarier har været Genstand for gennem mange, mange Aar.

I Fjor søgte jeg at raade Bod paa denne Forsømmelse med mit Forslag om Statsseminariernes Koncentration, hvorved der kunde opnaas en aarlig Driftsbesparelse paa 100 000 Kr. Det er jo klart, at naar man har syv smaa eller mindre Statsseminarier, maa Driften blive uforholdsmæssig dyr. Den kan gøres billigere, og jeg stillede Forslag derom, men det var ikke en venlig Modtagelse, dette Forslag fik af det Parti, som det ærede Medlem, Hr. Arnth Jensen tilhører.

Jeg søgte saa ved et Ændringsforslag i Udvalget at bane Vejen for en Overenskomst, et Ændringsforslag, som ikke gik saa vidt som mit første, og hvorved der ikke kunde spares fulde 100 000 Kr., men hvorved der kunde spares en Del. Da Tanken om at nedlægge visse Statsseminarier vakte